

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Lichnovská pálenice, s.r.o.**, se sídlem Lichnov 215, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Vezenkem, advokátem se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ostrava**, se sídlem nám. Sv. Čecha 8, Ostrava – Přívoz, proti rozhodnutím žalovaného č. j. 5277-02/06-1401-21, 5277-03/06-1401-21, 5277-05/06-1401-21 a 5277-06/06-1401-21, všechna ze dne 6. 11. 2006, a proti rozhodnutí č. j. 5277-04/06-1401-21, ze dne 7. 11. 2006, o dodatečném vyměření spotřební daně z lihu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 2. 2007, č. j. 22 Ca 16/2007 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 11. 2006, č. j. 5277-02/06-1401-21, 5277-03/06-1401-21, 5277-05/06-1401-21 a 5277-06/06-1401-21, a proti rozhodnutí ze dne 7. 11. 2006, č. j. 5277-04/06-1401-21. Těmito rozhodnutími byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Celního úřadu Krnov (dále jen „celní úřad“) ze dne 24. 4. 2006, č. j. 3552/06-0963-024, 3552-02/06-0963-024, 3552-04/06-0963-024 a 3552-05/06-0963-024. Posledně zmíněným rozhodnutím žalovaného pak bylo změněno rozhodnutí celního úřadu ze dne 24. 4. 2006, č. j. 3552-03/06-0963-024. Námitky stěžovatele sice žalovaný neshledal důvodnými, nicméně rozhodnutí celního úřadu změnil, neboť vyšly najevo nové skutečnosti stěžovatelem neuplatněné, mající vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Předmětnými rozhodnutími vydanými celním úřadem (dodatečnými platebními výměry) byla stěžovateli

vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období říjen 2004, listopad 2004, leden 2005, březen 2005 a prosinec 2004 (v tomto pořadí dle výše uvedených čísel jednacích).

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že usnesení vydané krajským soudem je nezákonné, neboť podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., na které krajský soud výlučně odkazuje, lze podání odmítnout pouze tehdy, pokud ve lhůtě stanovené usnesením soudu nebude podání podatele doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat. Přitom obě uvedené podmínky musí být splněny kumulativně. Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje, že na výzvu soudu k doplnění podání ze dne 15. 1. 2007 nijak nereagoval, dle jeho názoru však bylo možno pokračovat v řízení a žaloba navíc obsahovala všechny náležitosti dle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Vedle toho stěžovatel uvádí, že nevidí důvod, proč by nemohl pro potřeby řízení před soudem odkázat na svá skutková tvrzení a právní hodnocení učiněná před správním orgánem. Domnívá se totiž, že nemůže z věcného a právního hlediska vymýšlet a uvádět pro potřeby jednotlivých stádií řízení nové skutečnosti a důvody, které v předchozím řízení neuváděl, a opačný výklad by podle něj vedl k přepjatému formalismu. Závěrem stěžovatel poukazuje na to, že v odůvodnění napadeného usnesení není zmíněno a odůvodněno naplnění podmínky spočívající v nemožnosti pokračovat v řízení pro neodstranění nedostatku podání. Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Ze spisové dokumentace krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Výše identifikovanými rozhodnutími celního úřadu byla stěžovateli dodatečně vyměřena spotřební daň a odvolání proti těmto rozhodnutím byla žalovaným zamítnuta, resp. v jednom případě bylo rozhodnutí změněno. Stěžovatel se s žádným ze žalovaným vydaných rozhodnutí neztotožnil a podal proti nim žalobu ke krajskému soudu. V jejím úvodu zmínil všechna vydaná rozhodnutí celního úřadu i žalovaného. Označil je za nezákonná a uvedl, že při objektivním a zákonném posuzování všech skutečností zjištěných v daňovém řízení a při správné aplikaci příslušných právních předpisů, mu neměla být spotřební daň vyměřena. Následně zdůraznil, že *„i pro potřeby tohoto řízení v plném rozsahu setrvává na všech svých námitkách obsažených v jeho písemném odvolání ze dne 17. 5. 2006 podaném proti všem pěti dodatečným platebním výměrům“*. Závěrem zopakoval, že dle jeho názoru nemají právní závěry obsažené v žalobou napadených rozhodnutích žalovaného oporu v právních předpisech a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2006 navíc označil za nesrozumitelné, neboť z něho nelze jednoznačně zjistit, jak vlastně bylo o jeho odvolání rozhodnuto.

Krajský soud stěžovatele tedy usnesením ze dne 15. 1. 2007, č. j. 22 Ca 16/2007 – 20, vyzval k opravení žaloby, a to formou uvedení rozhodnutí, která jsou napadána a žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V odůvodnění krajský soud konstatoval, že v doplnění žaloby je třeba odstranit rozpor mezi označením napadeného rozhodnutí a k žalobě připojeným rozhodnutím, způsobený zřejmě písarskou chybou. Stěžovatel dle závěru krajského soudu dále v žalobě neuvedl žádný žalobní bod, z něhož by bylo zjevné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, pouze odkázal na námitky obsažené v jeho písemném odvolání ze dne 17. 5. 2006. Stěžovatel byl též poučen o tom, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení opravena a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel na tuto výzvu soudu nijak nereagoval, soud jeho žalobu kasační stížností napadeným usnesením odmítl. V odůvodnění rozhodnutí odkázal na stěžovateli zaslanou výzvu k odstranění vad žaloby, včetně poučení o následcích nesplnění této povinnosti. Uvedené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 17. 1. 2007, kdy ho stěžovatel osobně převzal, avšak – jak je již výše uvedeno – nijak nereagoval. Krajský soud v závěru odůvodnění usnesení odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 – 39, který v obdobné věci judikoval, že žaloba odkazující na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje ustanovení § 249 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. o nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Obsahově kasační námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) *obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, návrh výroku rozsudku.* Dle odstavce druhého téhož ustanovení je žalobce povinen k žalobě připojit jeden opis napadeného rozhodnutí.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě uvádí, že žaloba ze dne 8. 1. 2007, podaná v této věci, dle jeho názoru obsahovala všechny náležitosti dle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. K této námitce Nejvyšší správní soud předesílá, že názor stěžovatele by za určitých okolností mohl být správný. Nezřídka dochází k situacím, kdy se odvolací správní orgán, který rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zcela ztotožní se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí. Pak zcela logicky ten, kdo podával odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, bude spatřovat totožné nezákonnosti i v postupu či rozhodnutí odvolacího orgánu. Pak bude též naprosto logické, legitimní a vyhovující zákonným požadavkům, jestliže rozhodnutími správních orgánů dotčená osoba v postavení žalobce ve své žalobě zopakuje vůči rozhodnutí odvolacího orgánu tytéž námitky, které vznesla již proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Potud se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním názorem stěžovatele.

V projednávané věci však byl procesní stav odlišný. Žaloba stěžovatele obsahovala tři body. V prvním z nich jsou zmíněna rozhodnutí celního úřadu a žalovaného, jejich výroky a data převzetí rozhodnutí žalovaného. Ve druhém bodu stěžovatel pouze v obecné rovině tvrdil, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonná a byl jimi zkrácen na svých právech. Dále poukazoval na skutečnost, že při objektivním a zákonném posuzování všech skutečností zjištěných v daňovém řízení a při správné aplikaci příslušných právních předpisů (zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, a zákona č. 337/1992 Sb., o

správě daní a poplatků), mu neměla být spotřební daň z lihu dodatečně vyměřena. Ani toto své tvrzení nijak blíže nekonkretizoval. Následně stěžovatel zdůraznil, že i pro potřeby tohoto (žalobního) řízení v plném rozsahu setrvává na všech svých námitkách obsažených v jeho písemném odvolání ze dne 17. 5. 2006 podaném proti všem pěti dodatečným platebním výměrům. Obsah tohoto odvolání však v žalobě neuvedl, potřebná tvrzení nedoložil ani k výzvě krajského soudu, jíž byl vyzván k doplnění podání, přičemž tuto skutečnost v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje. Závěrem stěžovatel uvedl, že právní závěry obsažené v žalobou napadených rozhodnutích nemají dle jeho názoru oporu v citovaných právních předpisech, navíc rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2006 označil za nesrozumitelné, neboť z něj nelze jednoznačně zjistit, jak vlastně bylo o jeho odvolání rozhodnuto. Třetí a poslední bod žaloby obsahuje návrh výroku rozsudku a dále též konstatování, že o další skutkové a právní důvody nezákonnosti napadených správních rozhodnutí bude žaloba doplněna do deseti dnů. Žaloba však již nijak doplněna nebyla, a to ani přes zmíněnou výzvu soudu.

K problematice formulace žaloby a žalobních bodů se již dříve ve svých rozhodnutích vyjádřil Vrchní soud v Praze, a to mj. ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 – 39, kde dospěl k závěru, že „žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje ustanovení § 249 odst. 2 o. s. ř. Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.“ Nejvyšší správní soud jen pro úplnost připomíná, že ustanovení § 249 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, upravovalo náležitosti žaloby podané ve správním soudnictví. Nabytím účinnosti s. ř. s. bylo nahrazeno ustanovením § 71 odst. 1 s. ř. s., s obsahově shodnou úpravou. Citované rozhodnutí v odůvodnění kasační stížnosti napadeného usnesení zmínil i krajský soud. Dále lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 8. 1997, č. j. 6 A 40/96 – 140, v němž se uvádí, že „požadavek formulace ‚rozsahu napadení‘ rozhodnutí správního orgánu ve správní žalobě (§ 249 odst. 2 o. s. ř.) není splněn pouhým odkazem na námitky uplatněné ve správním řízení odvolacím, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (I. stolice), než které je předmětem přezkoumání soudem“. Kombinací obou uvedených rozhodnutí je právní závěr, že pouhý odkaz na námitky uplatněné v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí není jako žalobní bod dostatečný. Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné výslovně zdůraznit rozdíl mezi uvedením shodných námitek a pouhým odkazem bez vlastního obsahu.

Vedle rozsudků Vrchního soudu v Praze lze v relevantní judikatuře nalézt i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to např. rozsudek ze dne 5. 2. 2004, č. j. 4 Azs 53/2003 – 45. Zdejší soud v něm judikoval, že „v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. V situaci, kdy žaloba předmětné náležitosti neobsahovala a žalobkyně nijak nereagovala na výzvu krajského soudu k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., přičemž soud žalobkyni současně poučil o tom, že nebude-li jeho výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, když předmětné podání žalobkyně odmítl.“ Přímo k formulaci žalobních bodů se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaném pod č. 488/2005 Sb. NSS, tak, že „žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba postrádala potřebná konkrétní skutková tvrzení a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu nijak nereagoval a vadu neodstranil, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, odmítl-li žalobcovo podání z tohoto důvodu.“ V navazujícím rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k následujícím závěrům: „I. Lícení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet,

nybrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

Ze všech výše uvedených rozhodnutí vyplývá závěr, že žaloba musí obsahovat vylíčení konkrétních nezákonností, kterých se měl správní orgán v průběhu řízení či v napadeném rozhodnutí dopustit, a to včetně odůvodnění žalobních námitek proti postupu správního orgánu či jeho právní úvaze. Nejvyšší správní soud znovu uvádí, že uvedení shodných důvodů v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí (za situace, kdy se odvolací orgán zcela ztotožnil s postupem a rozhodnutím správního orgánu prvního stupně) a v žalobě není nepřípustné. Pokud však stěžovatel ve své žalobě proti rozhodnutí žalovaného pouze odkázal na své odvolání, a to bez jakéhokoli bližšího upřesnění žalobních námitek, postupoval krajský soud zcela správně, když jej vyzval k odstranění vad žaloby, a to především tak, že žalobce „*uvede žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Stěžovatel byl přitom řádně poučen o tom, že nebude-li jeho podání ve stanovené lhůtě (dvou týdny) opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne. V rozporu s tvrzením stěžovatele tak jeho žaloba neobsahovala všechny náležitosti dle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., neboť scházelo uvedení žalobních bodů ve smyslu písm. d) citovaného ustanovení, kterými žalobce zároveň dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Když stěžovatel na zmíněnou výzvu krajského soudu nijak nereagoval, nemohl soud žalobu projednat, a proto ji usnesením důvodně odmítl.

Pokud stěžovatel k podané kasační stížnosti přiložil kopii svého odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a žádal, aby byla považována za nedílnou součást jeho žaloby, není možno jeho žádosti vyhovět. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho vyplývá, že řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem netvoří podobný jednotný celek jako např. řízení před správním orgánem prvního stupně a orgánem odvolacím, jež dělí „*pouze*“ vydání rozhodnutí, které včasným podáním odvolání ani nenabude právní moci. Kasační stížnost je možno podat jen proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a právě právní moc rozhodnutí soudu je na překážku jednotnosti řízení. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení o odmítnutí žaloby prověřuje, zda v řízení před krajským soudem byly v okamžiku jeho rozhodnutí o věci splněny podmínky pro takový postup či nikoliv. Je tedy logické, že dodatečným doplněním potřebných skutečností po vydání rozhodnutí krajského soudu již nelze případné nedostatky zhojit.

V poslední kasační námitce stěžovatel poukazuje na fakt, že v odůvodnění napadeného usnesení není zmíněno, a tudíž ani odůvodněno, naplnění druhé podmínky pro odmítnutí podání dle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. podmínky spočívající v nemožnosti pokračovat v řízení pro neodstranění nedostatku podání. Tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za účelovou. Předně toto poučení soud není povinen uvádět v usnesení, kterým odmítá žalobu (které stěžovatel napadl kasační stížností), kde by již postrádalo jakéhokoli smyslu, ale v usnesení, které je výzvou k doplnění či opravě podání. Ze samotného výroku předmětného usnesení

krajského soudu ze dne 15. 1. 2007, č. j. 22 Ca 16/2007 – 20 (tedy z výzvy k opravě podání), a rovněž z jeho odůvodnění, je zřejmé, že stěžovatel v žalobě neuvedl žádný žalobní bod, z něhož by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Krajský soud není povinen v poučení připojeném k usnesení vydaném dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyslovit konečný závěr, že v řízení nebude možno bez doplnění podání pokračovat, je mu dána pouze povinnost o takové možnosti podatele nedostatečného či jinak vadného návrhu poučit. Finální vyhodnocení splnění podmínek řízení může soud provést až v meritorním rozhodnutí, kterým výzva dle § 37 odst. 5 s. ř. s. není. Je nepochybné, že v případě chybějících žalobních bodů žalobu projednat nelze a krajský soud řízení o takové žalobě usnesením odmítne. Stěžovatel tak byl v projednávané věci v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. na následky neopravení podání upozorněn.

Jestliže tedy krajský soud z uvedených důvodů odmítl žalobu stěžovatele podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., postupoval v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu